

StoryBazar
INTERVJU

Že dva meseca SKUPAJ

'Trač ali Mnogo hrupa za nič' je eden tistih muzikalov, ki jih z veseljem pričakujem. K temu prispevajo izvrstna ustvarjalna ekipa, igralska zasedba pa tudi intervju, ki sem ga v zadnjem nadstropju ljubljanskega **MGL** opravila z avtorjem besedila Gašperjem Tičem in igralko ter pevko Tanjo Ribič.

Kot klepetulja prve vrste sem govorila o vsem mogočem in zlahka bi z njima sedela še veliko dlje, kot sem, pa ne le zaradi energije, ki bi na tisto megleno popoldne nad prestolnico lahko priklicala sonce, temveč tudi zaradi obravnavane tematike in samoironije, ob kateri tudi na uredništvu težko skrijemo nasmeh.

Story: Ce se ne motim, ste pisati začeli poleti. Pot od besede do končnega izdelka, ki ga vidimo na odru, pa je zelo dolga, kajne?

Gašper: Res, je. Ko bo premiera muzikala, bo od prvih dogovorov minilo eno leto. Lani spomladi smo se o tem namreč začeli pogovarjati in se do poletja dogovarjali z umetniškimi vodjo, so režiserjem, dramaturginjo in skladateljem, julija in avgusta pa sem pisal tekst, saj pišem izključno poleti. Tega namreč ne morem početi vzporedno z gledališkim delom, saj moram imeti čas in moram biti osredotočen samo na to. Tudi letos sem tako kreativno porabil svoj dopust. (smeh) Septembra je sledilo delo s skladateljem, ki je imel približno dva meseca zase, zdaj pa to počnemo skupaj. Na začetku decembra so se nam pridružili igralci, je pa to živ proces, ki še kar traja in se oblikuje. Zadnje pesem sem na primer spremenil konec tedna ob koncu januarja.

Tanja: Gašper je sicer rekel, da je dolg proces, jaz pa mislim, da sploh ni dolg proces za tako velik projekt. Mislim, da je za takšen tekst, ki ga je Gašper naredil v dveh mesecih, preskromno reči, da je to dolg proces. Tekst je namreč izjemen in vse skupaj je zdaj videti, kot da se je pripravljalo leta in leta. Zelo sem ponosna, da se v Sloveniji lahko kaj takšnega rodi in zgodi.

Story: Tanja, pa ste se tudi vi v projekt vključili decembra?

Tanja: Decembra smo začeli vaje ...

Gašper: ... tekst pa sem ji poslal že prej. Ko sem imel zanjo končano vlogo, sem ji tekst poslal na e-mail, v predogled.

Tanja: Res je. Imela sem to čast, da sem lahko videla tekst. Nisem pa smela o tem nič vriskati naokrog. (smeh)

Story: Potem lahko rečemo, da je bila vaša naloga, da morate to zadržati zase, v resnici

v nasprotju z vašo vlogo v muzikalu, kajne? Oštrko Mašo?

Gašper: No, Maša ni prav molčeča, ne. (smeh)

Tanja: A kot Maša? No, lik tudi ni ravno daleč od resnice. (smeh) Srečo imamo, da je avtor poznal igralce in je vloge napisal tako, da so pristne. Vedel je, kaj želi dobiti iz nas, in vsaka vloga je krojena za vsakega igralca posebej.

Gašper: Res je. Sam sem že vedel, kakšna zasedba bo v muzikalu. Pa tudi ljubše mi je pisati vloge, ko že vem, kateri igralci so. Morda je prav zato proces, ki bi moral trajati dlje, tako hitro padel na mesto.

Story: Muzikal sicer izhaja iz Shakespeareove komedije 'Mnogo hrupa za nič'. V njej pa ni Tanjine vloge, kajne? To ste vi dodali, če se ne motim?

Gašper: Tanje sem si želel v zasedbi in sem zanjo napisal vlogo, ki je ni v Shakespeareovem originalu. Vzpostavil sem jo v muzikalu, da zgodba v Tračistanu poteka drugače.

Story: Zanimivo. Mislim, da si nihče ne predstavlja, da to tako v resnici poteka ...

Tanja: Zdi se mi, da Slovenci velikokrat stremimo k temu, da bi bili nečemu podobni. Da nikoli nismo dovolj dobri zase. Gašper pa je to naredil tako, da izhajamo iz sebe in poudarimo svoje najboljše stvari ter postavimo zrcalo svetu. Ne nazadnje pa ustvarjamo z mislijo na občinstvo, ki ga prevečkrat pozabi.

Gašper: Res je. Ko pišem tekst, igralce vidim in slišim. Ko sem pisal, sem igralce imel pred

očmi in sem videl, kaj lahko naredijo na odru, kakšne so njihove kakovosti in kaj si za vsakega igralca posebej želim. Sem gledališki praktik, pisec - igralec. Tudi če govorimo o režiranju, zase pravim, da sem režiser - igralec.

Story: Res se vidi, kako dobro se razumeta in da je med vama dobra energija. Verjetno

je tudi na vajah tako?

Tanja: Prav to sem želela povedati. Mislim, da se ta povezanost vidi in čuti. Vsak ima svoj material, ki ga žgečka, in ko se dobimo, skupaj ustvarjamo, se drug drugemu smejimo ... Veliko smo skupaj, utrujeni smo, ampak kljub temu komaj čakamo na novo vajo. Česa takšnega že dolgo nisem doživela.

Story: Kako pa so videti vaje?

Gašper: Štiri ure zjutraj in tri ure zvečer.

Story: Vau. Toliko?

Gašper: Gre za muzikal, ki vključuje veliko komponent, od petja, plesa, igre. Pridružili so se tudi glasbeniki v živo, plesalci ... Petindvajsetčlanska ekipa je in lahko si predstavljate, koliko dela je in potrebnega. Zelo občudujem igralce, ker je zanje to hud zalogaj. Poleg ur v gledališču jih namreč veliko dela čaka tudi doma.

Tanja: V resnici bi bilo pravljico, če bi se lahko posvetili samo temu. Jaz sem bila ponoči na primer veliko na avtobusih, ker sem imela veliko gostovanj, potem pa zjutraj veselo na delo. Ko se pripravlja muzikal, je to praznik. Fino bi bilo, če bi bilo vse posvečeno temu, tako pa se potrudimo in po najboljših zmožnostih delamo tetris z urami in minutami ter vse kombiniramo z drugimi igralskimi in seveda tudi družinskimi obveznostmi.

Gašper: Pri muzikalu ima igralec res kaj delati, že po tehnični plati. Lahko vadi pesem, lahko se uči tekst, lahko vadi plesne

TANJA

“Pozabljamo na to, da je umetnost tudi to, da se širi dobro, pozitivno, da se ne doseže katarza samo prek solz.”

korake ... To pomeni, da lahko dva meseca in pol dela 24 ur na dan, pa še vedno bi si vsi želeli, da bi imel dan 28 ur.

Tanja: Iz lastnih izkušenj lahko povem, da mi doma že uhaja in da govorim že v rimah. (smeh)

Gašper: Ker uradni jezik Tračistanana ... rimščina je.

Tanja: Nič to z rimo nima, pač pa rima se vse. (smeh) Konec citata, Gašper Tič. (smeh)
Story: In če se osredotočimo na trače, govornice, opravljanje. Kako se kot medijski osebnosti spoprijemata s tem?

Tanja: Tega je bilo res veliko, ampak sva že oba toliko preživela, da iz tega lahko potegnava samo koristne izkušnje. Gašper je na primer zdaj iz tega naredil krasen tekst, ki kaže skoraj nadrealno situacijo družbe, ki je žrtev medijev.

Gašper: Mislim, da se vprašanje, kaj si prebral o sebi, deli na obdobje, ko to še bereš, in na obdobje, ko tega ne počneš več.

Story: Pa je potem vaš tekst tudi na neki

način odgovor na vse zgodbe, ki so bile napisane o vas?

Gašper: Tekst 'Trač ali Mnogo hrupa za nič' je svojevrsten poklon in zahvala vsem, ki so mi kakorkoli škodili in hoteli pisati slabo o meni. V tekstu namreč obravnavam temo rumenega tiska in tračarjenja, ki se v Tračistanu dogaja.

Story: Tračistan ... povejte nam kaj o tem posebnem mestecu.

Gašper: To je majhno mestece brez časopisa, Maša, Tanjin lik, pa si časopisa zelo želi. V vas pride novinar in začnejo se zapleti, pokaže se, kaj ta novinar meščanom naredi, v predstavi so tudi konkretni napotki o tem, kako se pride na naslovnico.

Tanja: Tako! Vse to okraja! Dotika se tega kaj vse bi naredili ljudje, da bi prišli v revijo, kaj so pripravljene žrtvovati za slavo. Tudi sama imam za sabo kar nekaj tračarske zgodovine, ki verjetno prispeva k temu, da svojo vlogo naslikam z ironično distanco. V predstavi tako vsa navdušena sprejemem časopis, za katerega mislim, da bo prinesel

mestu 'odrešitev', v resnici pa potegnem 'ta kratko'.

Story: Rekli ste, da ste na začetku brali trače o sebi, potem pa ne več. Verjetno te stvari niso tako lahke, kot so videti na prvi pogled, kajne?

Gašper: Ni lahko, če to sprašujete. Te stvari te seveda prizadenejo, še posebej, če imaš otroke. Zanje ti je vedno žal, samega sebe se navadiš. Žal ti je otrok in staršev, ki so vedno povezani s temi zgodbami in ki seveda nimajo ter ne morejo imeti takšne distance do tega kot mi, ki smo v tem poslu in ki vemo, zakaj se vse to počne. To niso lahke stvari. Ampak ljudje pozablajo, da o nas pišejo članek, sami sebi pa karmo. V to verjamem. Sicer pa je Tanja enkrat lepo rekla, da v takšnih primerih postane koža podplat.

Story: Pri projektu sodeluje 25-članska zasedba. Ko je toliko ljudi na kupu, se brez dvoma tudi med igralci začnejo kakšne govornice.

Tanja: V gledališču smo vsi takšni 'egi', da se kuha in strelja ter se zgodi marsikaj. Ampak ker je Gašper že na začetku naredil izbor ljudi, ki se dobro razumemo, česa takšnega ni. Vsi namreč delamo kot skupina, za skupno dobro, in ne samo za 'produkt'. Uživamo v procesu, tu torej ni nobenih bolnih egov, je samo zdrava atmosfera, kar je danes čudo.

Gašper: To je res redko. Ampak kot igralec mislim, da vem, kaj igralec resnično potrebuje. In to v vsem. V načinu dela, pozornosti, komunikaciji ... Z delom se trudim pokazati, kako si želim, da bi se v teatru delalo z menoj. Igralci sicer delamo na najrazličnejše načine, zavedati pa se moramo, da živimo v državi, v kateri igralci nimamo ne vem kako veličastnega položaja.

Tanja: Tako je. Sama vedno pravim, da je Slovenija država režiserjev, da je igralec največkrat uporabljen, in ne soustvarjalec. V tem primeru pa imamo Gašperja in režiserja Jako, ki delata z nami. Skupaj z nami.

Story: Potem gre pri tej predstavi za zmagovalno kombinacijo. Tako za vas kot za avtorja kot tudi za igralce, ki spoštujete Gašperjev odnos.

Gašper: Nas družijo pogled na umetnost in svet. Globoko spoštujem sleherni poklic v gledališču, sploh režiserja kot ustvarjalca. Ampak resnično nepogrešljiva sta v gledališču samo dva: igralec in gledalec. Vse drugo je luksuz, vključno z režiserji. (smeh) Na to smo malce pozabili, ko se je umetnost v zadnjih desetletjih odmikala od gledalca.

Tanja: Res je. Minila so desetletja in desetletja. Poleg tega pa je v Sloveniji velikokrat poudarjeno, da če je smešno, ni umetnost. Bog ne daj, da bi se kdo smejal. Mora se videti, da igralec 'švica', da gara ... Če se heca na odru, ni teže. V predstavi imam citat: "Naša Margereta pravi, da jo spominja na podalpece, saj ve, da življenje od

samega začetka je trpljenje." Pozabljamo na to, da je umetnost tudi to, da se širi dobro, pozitivno, da se ne doseže katarza samo prek solz.

Gašper: Prav zaradi tega verjamem v komedijo. Saj tudi jaz in Tanja ločiva med slabšo in dobro umetnostjo, ampak mislim, da se lahko s komedijo seže globoko v gledalca. Ta se s smehom namreč odpre, zato pa mu lahko z resnico sežeš globlje. To je zame umetnost. Meni je Mlakarjev šanson umetnost, saj hkrati s kakovostjo in preprostostjo zadovolji in nasmeji milijon ljudi. Ampak ker to tako malo ljudi zna, ker je komedija težka zvrst, je obsojena, kot vsaka manjšina. Mnenje namreč kroji večina v stroki, ki pa je ne zna. Zato so se spravili na komike kot na manjvredne. Samoironija je tako ali tako osnova humorja, za to pa je treba imeti pamet in distanco. Tanje na primer že leta in leta nisem videl v takšni vlogi, kot jo ima v muzikalu. Se je pa v takšnih vlogah spominjam izpred kakšnih 20 let.

Tanja: Tako sem začela ...

Gašper: Premalo se ve, kako poje. No, seveda se ve, kako poje, ampak gledališko petje je nekaj drugačnega kot Eurosong, vključuje še pripovedovanje skozi petje. Da ne govorimo o tem, kakšna komicarka je. To se je že malce pozabilo.

Story: Kako lepo, da drug za drugega najdeta tako lepe besede.

Gašper: Zadovoljni smo, da imamo to priložnost, in za to smo hvaležni. Ker lahko je ne bi imeli. V končni fazi je to draga predstava, čeprav so zunaj muzikalni z veliko večjim vložkom. Srečo imamo, da je MGL tako uspešen, da si to lahko privoščijo.

Tanja: Zdi se mi, da grem ravno zaradi tega vzdušja zjutraj na kolo pri minus desetih stopinjah, pridem sem in si rečem, da sem zato rojena. To je res nagrada. Da imamo vsi skupaj takšno energijo in da delamo skupaj za to, da bo izdelek zaživel in da bo naš.

Story: Gašper, verjetno pa je bilo to, da ste pisali vloge za kolege, za vas tudi malce stresno?

Gašper: Res ni vse tako lahko, kot je morda videti na prvi pogled. Tega sem se zelo bal. Res je, da je prednost, da pišeš za kolege, je pa tudi obremenitev 20-krat večja. Pri vsakem stavku moraš premagati to, ali bo osebi všeč ali ne. Potrebuješ veliko posvečanja sebi in bil sem iskreno vesel, da je tekst kolegom, tudi Tanji, všeč. To so lepe stvari, ki se ljudem morda ne zdijo logične, in prav je, da je vse videti, kot da je narejeno z levo roko. V resnici pa se dela z desno.

Tanja: Pravzaprav z obema, predvsem pa z dušo.

Napisala Kaja Milanič
Fotografije Peter Giodani

PREDSTAVA 'TRAČ ALI MNOGO HRUPA ZA NIČ' "Vsakemu svoja zahvala"

Čeprav sem se na intervju usedla z Gašperjem in Tanjo, pa v pogovoru nista varčevala s pohvalami in lepimi besedami za vse sodelujoče v projektu, začenši z Jako Ivancem, ki v predstavi sodeluje kot glavni režiser, in skladateljem Davorjem Hercegom. "Davor je 'hitmejker' z izjemnim posluhom za človeka in atmosfero, poleg tega pa je poln pozitivnosti in ekipa se je nalezla njegovega pristopa," nam je povedala Tanja in dodala, da je veliko tudi takšnih, ki jih v številnih člankih

izpustijo. "Za koreografijo skrbi izvrstni Miha Krušič, scenografijo za predstavo je pripravila izkušena Greta Godič, kostume priznani Leo Kulaš, prav tako pa posebna zgodba stoji za šepetalko Nevo Lenarčič, ki si je po 52 letih službovanja v MGL prav ta muzikal izbrala za zadnji projekt pred upokojitvijo. Tu sta tudi rekviziter Borut, ki kar med vajo ustvari rekvizit, ki je videti kot original, ter požrtvovalna čudodelna šivilja Irena," je še povedala Tanja.

